EŞİN YAYINEVİ

Madeleine Mansiet
Estelle Meens

Peynir Kraliçesi

43
N
9

Benim
Kitaplığım
Dizisi

Küçük, süslü fare yavrusuna arkadaşı örümcek, harika bir balo elbisesi yapıyor ve farecik Peynir Festivalinde balo kraliçesi seçiliyor. Peynir Kraliçesi küçük farenin bu ilginç öyküsünü severek okuyacaksınız.

Bandrol uygulamasına ilişkin usul ve esaslar hakkında yönetmeliğin
5. maddesinin 2. fıkrası çerçevesinde Bandrol taşıması zorunlu değildir

ESİN YAYINEVİ
Ankara Cd. Vilayet Han. No: 10
Cağaloğlu / İSTANBUL
Tel. ve Faks: (0212) 519 36 59
e-mail: esinyayin@superonline.com
www.esinyayin.com

ISBN:975-500-3
9 789755 003436

© Edition-HEMMA BELGIU

PEYNİR KRALİÇESİ

Yazan
Madeleine Mansiet

Resimleyen
Estelle Meens

Türkçesi
Aygören Dirim

EŞİN YAYINEVİ

PEYNİR KRALİÇESİ

Madeleine Mansiet

Resimleyen
Estelle Meens

Türkçesi
Aygören Dirim

Baskı
G.M. Matbaacılık ve Tic. A.Ş.
100 Yıl Mah. MAS-SİT 1.Cad. No:88 Bağcılar / İstanbul
Tel: (0212) 629 00 24-25 Faks: (0212) 629 20 13

1. Baskı İstanbul 2009
©Edition-HEMMA-BELGIUM

ESİN YAYINEVİ
Ankara Cad. Vilayet Han No.10 Cağaloğlu / İstanbul
Tel. ve Fax : 0212 519 36 59
esinyayin@superonline.com
www.esinyayin.com

Öksüz Fare

İki tarafında kiraz ağaçlarının uzandığı yolla, üzüm bağlarının arasındaki çayırlığın ortasında eski, harap bir çiftlik evi. Bu ev saman, çakıl taşı ve çamurdan çok basit bir şekilde inşa edilmiş. Daha doğrusu kerpiçten yapıldığı söylenebilir.

Kuruyan toprak duvarları yer yer çatlamış. Aslında, güzel bir ev: çevresi dümdüz taşlarla döşenmiş bir kuyusu; hâlâ mis kokulu ekmekler, harika börekler ve elmalı kurabiyeler pişirilebilecek bir tandırı var.

İşte, bu eski gizemli çiftlik evinin tavan arasında bir yaşam sürüyor.

Üst üste yığılmış buğday çuvalları, kocaman sepetler ve kutularla dolu, Ali Babanın hazinesini sakladığı mağaraya benzeyen bu yerde dünyaya geldi kahramanımız olan fare yavrusu.

Şu anda uyuyor. Annesi dışarı çıkarken ona uslu durmasını, dikkatli olmasını söyledi.

"Anne, lütfen, ben de seninle geleyim!" diye yalvardı farecik.

"Henüz çok küçüksün. Tavan arasında, bu köşede kal. Ben dışarı çıkmalıyım. Hava kararmadan dönerim."

"Ama ben dışarıyı görmeyi çok istiyorum."

"Yarın benimle geleceksin, söz veriyorum."

"Yarın mı? Yarına daha çok var..."

"A... Şımarıklık yapma! Büyüdün artık!"

"Ama biraz önce çok küçük olduğumu söylemiştin!"

"Israr etme! Bugün acelem var, hemen çıkmalıyım."

Böylece anne fare Finet, yavrusunun burnunu şefkatle okşadıktan sonra ortadan kayboldu. Fırt! Kendisinden birazcık büyük olan delikten çıkıvermişti.

"Daha bir adım bile yok!" diye içini çekti yavru fare üzgün bir şekilde. Sonra uykuya daldı.

İşte, şimdi de eski bir ayakkabının içine yerleşmiş, esniyor. Burnuna bir koku geldi. Bu koku ona, uzun süredir süt emmediğini hatırlattı.

"Çoktan hava kararda ve annem hâlâ dönmedi. Ne olmuş olabilir? Beni bu kadar uzun süre hiç yalnız bırakmamıştı. Mutlaka başına bir şey gelmiş olmalı."

Küçük fare kımıldamaya bile cesaret edemiyordu. Bekledi. Bütün gece öylece bekleyip durdu. Ta ki sabahleyin çatıdaki delikten zayıf bir güneş ışığı sızana kadar. Hafiften sızlanmaya başlamışken bir ses duydu:

"Ağlama Frelüş! Annen geri gelecek, gelmezse de ben seninle ilgilenirim!"

Bu örümcek Ravadöz'dü. Bıkıp usanmadan ördüğü ağlarını onarmaya çalışırken, bir yandan da:

"Bir alttan, bir üstten! Ah, bir ilmek kaçırdım!" diye konuşurdu.

Bizim küçük fare saklandığı yerden burnunu çıkarıp sordu:

"Bana neden Frelüş dedin?"

"Çünkü, bu isim sana yakışıyor. Sonra, o güzel bir isim, öyle değil mi? Ondan daha güzeli var mı gerçekten? Beklerken şu kutudaki ağın güzelliğine bak. Tat onu, midendeki açlığı bastırır, aslında o kutuyu da yiyebilirsin."

Frelüş, onun neden böyle davrandığını anlamıştı, çünkü o artık bir öksüzdü ve yaşamını tek başına sürdürmeyi öğrenmeliydi.

"Ağlama küçüğüm, ben sana göz kulak olurum..."

Ravadöz'ün boğuk sesi onu rahatlatan bir müzik sesi gibi geldi...

Yeni Bir Anne

"Bak! Senin için çabucak bir hamak yaptım küçük Frelüş. Orada mutlu düşler göreceksin..."

Örümcek ambarın bir başka köşesinde işini yapmayı sürdürürken farecik:

"Birazdan her yeri ağla kaplayacaksın." diye işaret etti. "O zaman ne yapacaksın?"

"Evi dolaşacağım ve yeni perdeler öreceğim."

"Neden bahsediyorsun?"

"Aşağıda yaşayan aileden. Seslerini duymuyor musun?"

"Onlar öreceğin yeni perdelerden memnun kalacaklar mı?"

"İşte, beni şaşırtan da bu!"

"Ama neden? Bu yaptığın çok güzel bir şey! Midende ipekten bir bobin var ve gece gündüz durmadan ağ örüyorsun."

"Belki... Ama, öyleyse neden ellerinde bir süpürgeyle, sabırla ve büyük bir aşkla yaptığım ağları bozuyorlar..."

"Çünkü onlar sanattan anlamıyorlar. Bunu nasıl yaptığını bana anlatsana!"

"Bu bilimsel bir sırdır." diye yanıt verdi Ravadöz gizemli bir tavırla. "Bizde herkesin bu özelliği vardır."

"Örneğin, bana bir giysi yapabilir misin?"

"İyi de, şu anda, senin böyle bir şeye ihtiyacın yok ki."

"Ama çok üzgün ve sıkıntılıyım."

"Senin ilk balon için sana öyle bir giysi dokuyacağım ki, herkes ondan söz edecek. Haydi uyu şimdi!"

"Peki anne!"

Farecik o güzel sözcüğü söyleyerek Ravadöz'ü çok duygulandırmıştı. Ona anne demişti çünkü. Sevgiden yoksun olan Ravadöz, tüylü kocaman ayaklarıyla gözlerinden çıkan yaşı gizlice sildi. Bu sevgi sözcüğü onu öylesine mutlu etmişti ki!

"Sonunda beni seven biri var! Hayatımda ilk kez biri beni seviyor!"

Köşesinde büzülmüş uyuyan fareciğe şefkatle baktı.

"Uyuyor musun?" diye sordu yumuşacık bir sesle.

"Evet!" dedi farecik, hafifçe içini çekerek. Sanki son sözünü söylüyormuş gibiydi.

Tavan arasında, çatıdaki rüzgârın sesinden ve eski mobilyaların gıcırtısından başka ses duyulmuyordu.

"Ben de çok merak ediyorum doğrusu..." diye düşündü örümcek. "Anne fare Finet nerede olabilir. Hiç böyle kaybolmazdı..."

Ama birden, evin kedisi Şopar aklına geldi; akşam etrafı kolaçan ederken görmüştü onu.

"Onun sivri dişleri var ve sahiplerinin ne istediğini bilir. Bu konuyu aydınlatmalıyım, mışıl mışıl uyuyan bu küçük yetim için yapmalıyım bunu..."

Sonra, ayaklarını topladı, birbirinin üzerine koydu:

"Daha az çalış, daha az düşün; şimdi uyku zamanı." dedi kendi kendine.

Hapşu!

Frelüş, alelacele yapılmış hamakta güzel bir uyku çekti ama dönerken şöyle bir gerinmek istedi ve bum!

Örümcek ağı yırtılıp parçalandı ve bizim farecik gece yarısı, el yordamıyla başka bir yatak aramak zorunda kaldı. Eski bir şapka bu işi görebilirdi ve şimdi dalgın dalgın şapkanın kurdelesini kemiriyordu.

Sonunda, tavan arasında günün ilk ışıkları belirirken, içerde, harika bir dantel ağı gümüş gibi pırıl pırıl parlıyordu. Her köşede ustalıkla örülmüş danteller asılıydı.

"Bu gerçekten olağanüstü! Harika bir şey!" diye bağırdı Frelüş.

Ravadöz marifetini gururla seyrederken: "Bütün gece çalıştım." dedi.

"Hiç uyumadın mı?"

"Kafam çalışmaya başladığında ayaklarım da hareketsiz kalamazlar. Biliyorsun, biz sanatçılar ilham gelir gelmez hemen üretmeye başlarız."

"Tavan arasını dekore etmeyi bitirmişsin, şimdi ne yapacaksın?"

"Alt katlarda gezineceğim biraz da."

"Bu tehlikeli olmaz mı? İnsanların, örümcekleri iğrenç, mide bulandırıcı ve korkunç buldukları için yakaladıklarını söylemiştin ya."

"Elbette, ama, işsiz güçsüz oturmamı istemezsin."

"O halde çok dikkatli olmalısın!"

"Endişelenme, çok dikkatli olurum!" diye söz verdi Ravadöz. "Daha sonra seni ararım, çünkü, aşağıda yenebilecek iyi bir şeyler bulacağımdan eminim."

"Umarım." diye içini çekti farecik. "Eski dantel giysileri ve kartonları kemirmekten yoruldum. Tavan arasının tozları da artık bana sıkıntı vermeye başladı. Hapşuuu!"

Dışarıya İlk Çıkış

Örümcek, aşağıya inmek için, sekiz ayağını da kullanarak dörder dörder atladı basamaklardan. Aşağısı, güneş ışıkları girdiğinden, göz kamaştıran, aydınlık bir yerdi.

Yemek salonunu inceledi. Penceredeki perdeler onun daha çok ilgisini çekti ve camlardaki hoş ince dantele doğru yürüdü. Onu seyretmeye öylesine dalmıştı ki, dışardan gelen motor sesini duymadı. Bu sesi çıkaran şey, her köşedeki tozları yutan, çelikten kocaman bir ağıza benziyordu. Sanki, bir çeşit tarih öncesinden kalan hayvandı; kocaman, bükülebilir boynu olan, sürtündüğü yeri silip süpüren bir canavar, örümceklerin yeminli düşmanı.

Bizim örümcekse, yakınına kadar gelen tehlikenin farkında olamayacak kadar meşguldü. Birden ağı ile birlikte içeri çekiliverdiler. Bir tünelden geçtiler. Şimdi karanlık bir yere hapsolmuştu, bir elektrik süpürgesinin torbasındaydı.

Buradan nasıl çıkacaktı? Ona kim yardım edebilirdi?

Bu sırada, yavru fare iyice meraklanmıştı.

"Örümcek hâlâ dönmedi. Yoksa beni terk mi etti? Artık daha fazla bekleyemem, onu aramaya çıkacağım."

İşte bu özgürlük hareketi, küçük fareciğin yaşamında yeni bir dönem başlatacaktı.

Böylece, duvar diplerini izleyerek, ilk kez, alt kata indi. Üstelik gelen kokular midesini kemiriyordu... Hımm! Burası mutfak olmalı. Harika piliç kızartmasının yanına patates püresi yapıyor olmalılar. Farecik gücünün tükendiğini hissetti.

"Belki, mutfaktaki bu sevimli kadın, benim için birazcığını tabağa koyar ve yere bırakır..." diye düşündü safça.

Oysa kadın kafasını çevirir çevirmez onu fark etti ve elindeki tencereyi fırlatmasıyla tencere yere düştü, içindeki patates püresi döşemeye saçıldı. Genç kadın önce sandalyenin, sonra da haykırarak masanın üzerine çıktı. Bir yandan bağırıyor, bir yandan da saçını başını yoluyordu. Belli ki çok korkmuştu. Küçük fare ise allak bullak olmuştu. Kadını bu duruma neyin soktuğunu soruyordu kendi kendine.

"Bu kadar korkunç ne görmüş olabilir ki?"

Genç kadının haykırışları kocasının dikkatini çekti.

"Bir fare! Bir fare! İşte orada!"

Kadın kocasına onu gösteriyordu. Fareciğin patates püresini tadacak zamanı yoktu ve kocasının açık bıraktığı kapıdan kaçıverdi.

Adamsa katıla katıla gülmeye başla-mıştı. Bizim fare şimdilik tehlikeyi atlatmış sayılırdı ama kalbinin küt küt attığını hisse-diyordu. Ama bir şeye de şaşırmadan edemedi.

"Nasıl oluyor da bu kadar küçücük bir şey olduğum halde, böylesine büyük bir korku yaratabiliyorum? O kadar çirkin, o kadar iğrenç miyim ben? Bu çok acı bir yaşam..."

Süt Hırsızı

Bir süpürge dolabına saklanan farecik, birinin ona seslendiğini duydu.

"Frelüş! Frelüş! Kurtar beni!"

"Bu örümceğin sesi!"

Örümceğin hapsolduğu torbayı yüreğinden gelen sesle eliyle koymuş gibi buldu ve kemirmeye başladı. Lezzetli görünen patates püresinden sonra bu tozlu şeyi çiğnemek zor geliyordu.

"Pöh! Böyle bir tatlı yiyeceğimi düşünmemiştim doğrusu." derken arkadaşı örümceğin ayaklarının dibinde buldu kendini. Bu serüven onu sersemletmişti.

"Canlıyım! Yaşıyorum! Ah, gözlerime inanamıyorum!" diye bir süre bağırdıktan sonra, örümcek, heyecanla, çelik canavarın ağzına girinceye kadar başına gelenleri anlattı.

"İçerisi boğucu değil mi?"

"Biliyorsun, benim için, toz bunaltıcı bir şey değildir. Ayrıca da, benim bulunduğum köşede üç tane gül yaprağı vardı. Böylece onların kokusu bana kötü kokulara dayanma gücü verdi. Hapşu! Hapşu!"

Ravadöz süpürge torbasının içinde renkli yün parçacıkları bulmuştu. Onları bir araya getirerek güzel bir dokuma yapmıştı.

"Bu güzel şeyi kimin için yaptın?" diye merakla sordu farecik.

"Senin için, bu senin balo giysin."

"Gerçekten mi? Onu ne zaman giyebilirim?"

"Daha sonra."

"Bu harika bir şey!"

"Ben çalışırken sen git biraz hava al. Rengin biraz sararmış."

"Bana ihtiyacın yok mu?"

"Hayır. Ben sanat eserimin üzerinde yoğunlaşmalıyım. Senin gevezeliklerin dikkatimi dağıtır. Haydi git!"

"Hemen gidiyorum, sayın sanatçı!"

"Haydi küçüğüm!"

Frelüş evin içinde deliler gibi eğlenmeye başladı. Etraf sakindi. Sadece açık bir kapı vardı.

"İşte oraya hiç girmedim." diye düşündü.

Meraklı küçük fare depoya benzeyen yere girdi, durdu, etrafı dinledi.

"Ama, bir horultu duyuyorum..."

Farecik, kaçmaya hazır, bekledi. Deponun bir köşesinde, boylu boyunca uzanmış,

gözleri kapalı, mutlulukla kendinden geçmiş horluyor... Bu Mırnav! Evin kedisi Mırnav, memelerine asılmış dört yavrusunu emziriyor!

Ne kadar minikler! Hayranlık verici! Mutlulukla kımıldayan küçük kuyrukları, gri kürkleriyle bir fareden büyük değiller...

Farecik bir süre onları izledikten sonra:

"Pekâlâ... Acaba yemeklerini benimle paylaşmazlar mı?" dedi kendi kendine.

Gizlice, kedinin sımsıcak karnına doğru süründü. Mırnav beklenmedik bir konuğu emzirdiğinin farkına bile varmadı.

Farecik, şefkatli bir annenin şekerli sütüyle karnını iyice doyurduktan sonra kendine geldi.

Süt hırsızlığı ona iyi gelmişti!

Peynir Festivali

Örümceğin sesiyle uyandı:

"Kalk küçük fare! Sabah oldu!"

"Sabah mı oldu?"

"Evet! Yolun uzun, şimdi yola çıkmalısın."

Farecik coşkuyla bağırdı:

"Ah, çok sevinçliyim! Senin sayende dünyayı göreceğim."

"Biliyorsun, Peynir Festivali yalnızca üç kilometre ötede. Dünya ise, ucu bucağını göremeyeceğin kadar büyüktür."

"Hoşça kal Ravadöz! Akşam görüşürüz!"

"Güle güle! İyi eğlenceler küçüğüm!"

Küçük fare, festivalin yapılığı yere, köyün yakınına geldi. Neşeli bir müzik sesi duyuluyordu. Yolun üzerinde yuvarlanan koca bir teker kaşar peynirini yakaladı.

"Sana yardım etmemi ister misin?"

"Ah, çok teşekkür ederim. Bu çok ağır, günlerdir bu kaşar peynirini itmeye çalışıyorum." dedi öteki fare.

"Kaşar peyniri mi?"

"Evet, peynirlerin en güzelidir."

"Sen de şenliğe mi gidiyorsun?"

"Evet. Kendimi tanıtayım, ben Selera."

"Ben de Frelüş."

"Tamam Frelüş! Son bir gayret daha! Geldik sayılır!"

Köyün mandırasında düzinelerce peynir sıra sıra duruyordu.

"Hiç böylesini görmemiştim!" dedi farecik. "E, bu yenir mi?"

"Bu yenir mi? Bundan daha lezzetli bir şey yoktur! Bunu nasıl olur da bilmezsin. Nerede yaşıyorsun sen?"

"Tavan arasında. Ben öksüzüm."

"Ah, anlıyorum. Seni ziyarete gelirim. Bak, oradaki de tulum peyniri. İyisi olursa, yemeye doyamazsın!"

"Bu keçi sakalı resmi olan küçük paket?"

"O keçi peyniridir, tadı nefistir."

"Ya bu, delik deşik olan?"

"Gravyer peyniridir, delik delik olur. Labirente benzer, içine girip inceleyebilirsin."

"Yok hayır, diğer peynirleri de görmek istiyorum."

"O zaman bak şuna, şu koyun peynirini tat."

Farecik gözlerini kapadı.

"Bütün çayır sanki ağzımın içinde. Bu kadar güzel olduğunu düşünemezdim. Ama senin kaşarını da tatmak isterim."

İlk parçayı koparmak büyük iş!

Selera peynirin üzerine çıktı, kocaman bir bıçak aldı, tüm gücüyle ülkesinin özel üretimi olan nefis peynirden bir parça kesti.

"İşte!" diye kestiği parçayı gururla fareciğe uzattı.

"Evet... fena değil... fena değil..."

"Nasıl, fena değil mi? Bu harikadan da ötedir!"

"Göreceğiz. Diğer peynirleri de denemek istiyorum."

Bu ziyaretçi, Selera'yı utandırmış, şaşırtmış, üzmüştü. Omuzlarını kaldırarak:

"Amma da kendini beğenmiş bir şey." diye mırıldandı. Kasketini düzeltti, "Onun gibi peynirlerden anlamayan birinin burada olması şaşırtıcı!"

Kaşar Kraliçesi

Festival çok kalabalıktı. Frelüş çok eğleniyordu. Şimdi bir sürü arkadaşı olmuştu. Frimuset, Falbala'nın koluna girmiş, önlerindeki peynir parçasını paylaşıyorlardı.

"Bu çok yağlı, yumuşak ve çok lezzetli! Hımmm!"

Bir başka fare bıyıklarını çeken arkadaşıyla tartışıyordu.

Freluş'a gelince, keçi peynirini tatmaya doğru gidiyordu.

"Onun tadını unutmuştum." diye itiraf etti, dağıtım işini yapan kibar biri. Sonra Frelüş'a bir teklifte bulundu:

"Seni de kaydetmemi ister misin?"

"Ne için kaydedeceksin?"

Masum ve karşı konulmaz bir tavırla sormuştu.

"Kaşar Kraliçesi seçimi için!"

"Haa, bilmiyordum! Peki yaz o zaman: Tavan arasından Frelüş."

"Anlaştık, tamam."

"Ne kazanacağım?"

Selera'nın getirdiği büyük kaşar peyniri tekeriyle Kaşar Kraliçesi unvanını kazanacaksın. Bu unvan ayrıca, farelerin güzellik ve sempatiklik ödülü demektir."

Bütün fareler adaylarını gösterdiler. Adaylar genç farelerin oluşturduğu jürinin dikkatini çekmek için önlerinde dolaşıp duruyorlardı.

Bu zor olacağa benziyordu. Adaylar tüylerini parlatıyor, kulaklarını dikiyor, burunları parlasın diye çayıra sürtüyorlardı. Balayet bıyıklarını, yumuşasın diye portakal suyuna batırdı. Ama bu bir felâket oldu, çünkü, bıyıkları eskisinden daha sert oldu ve arkadaşı Fifi onunla alay etti.

Neyse ki bu gergin hava sona erdi ve Selera kazananı mikrofondan duyurdu:

"Bu yılın Kaşar Kraliçesi... Güzel fare Frelüş!"

Küçük fareye bir taç giydirildi ve herkes onu alkışladı.

Ne harika bir gün!

Frelüş, Selera'ya kaşar peyniriyle ilgili kendini beğenmişlik ettiği için pişmanlık duyuyordu. Ama, şimdi, kendine güvenli, kibirli hali Selera'ya cazip gelmişti.

Sonunda her şey unutuldu.

"Yaşasın Kaşar Kraliçesi! Sayın Kraliçe, masaya buyurun!"

İştahla kaşar peynirini atıştırmaktan başka yapacak bir şey kalmamıştı. Böylece yeni edindiği arkadaşlarıyla birlikte sevinç ve coşku içinde bir gün geçirdi.

Mutluluk ve ün başını döndürmüştü, ama dostlarıyla da paylaşmıştı...

Majeste

Frelüş, pardon, Kaşar Kraliçesinin fena halde başı ağrıyordu. Ziyafetten sonraki gün bu normal sayılırdı. Fakat, Ravadöz de her şeyi bilmek istiyordu.

"Haydi anlat! Dün akşam kiminle tanıştın?"

Fareciğin yarı uykulu, ağzında geveledi̇ği sözleri dinlemeye, anlamaya çalışıyordu.

"Bu Selera nasıl biri? Gerçekten yakışıklı mı?"

"Eh... Fena değil..."

"Onu tekrar görecek misin? Sözleştiniz mi?"

"Hayır, ama, onun da büyük baloya geleceğini düşünüyorum."

"O balonun en güzeli sen olacaksın! Bak göreceksin!"

Sanatçı örümcek, arkadaşına yaptığı, güzellik kraliçesine lâyık tuvaleti gösterdi.

"Ne harika bir şey bu! Hemen onu denemeliyim!"

"Ama, senin başın ağrımıyor mu?"

"Uçtu gitti. Şimdi iyileştim."

Frelüş, pardon peynir kraliçemiz, yeni giysisiyle, tavan arasında bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Giysisi rengârenk altın ipliklerle dokunmuş gibiydi ve pırıl pırıl parlıyordu.

"Bir de güneşte ya da ışıkta parlamasını görsen..."

"O zaman dışarı çıkalım." dedi farecik. "Bir de aydınlıkta bakalım."

"Hayır! Dikkat çekmemelisin. Senin kraliçe seçilmeni kıskananlar vardır."

"Sanırım öyle. Mimolet'in yüzündeki ifadeye çok şaşırdım. Canı sıkılmış gibiydi."

"Düşünme artık. Onun da sırası gelecek. Belki de gelecek yıl..."

"Sanmıyorum, biliyorsun o çirkin ve sevimsiz."

"O çirkin olduğunu düşündüğü için sevimsiz geliyor."

"Sen çok anlayışlısın Ravadöz. Sanki bir psikolog gibisin."

"Biliyorum, biliyorum... Ben iyi bir gözlemciyim. Çalışmadığım zamanlar, diğer canlılara bakar, onları incelerim. Böylece de onların hakkında pek çok şey öğrenirim."

"Peki, geleceği görebilir misin?"

"Bazen. Başına neler geleceğini bilmek istiyorsun, değil mi?"

"Ah evet! Çok sabırsızlanıyorum doğrusu! Söyle, aşık olacak mıyım?"

"Elbette, fakat bu o kadar kolay olmayacak. Uzun bir yolculuk yapacaksın."

"Yolculuğa çıkmaya hiç niyetim yok. Balo, elbisem..."

"Hepsi olacak. Acele etme. Baloya gideceksin ve herkes gözünü senden alamayacak."

"Başkalarının hoşuna gitmesem de olur, sadece bir tek, Selera'nın ilgisi yeter bana!"

"Dinle, toz bulutu içindeki her şeyi göremem ama şunu söyleyebilirim ki senin geleceğinde büyük olaylar var. Farklı bir kader çizgin olduğunu görüyorum. Evet! Sen farklısın. Gerçek bir kraliçe yaşamın olacak Frelüş! Ah pardon, kraliçem... Majesteleri!!!"

Büyük Gün

Büyük gün gelmişti. Küçük fare tavan arasındaki yerinde duramıyordu. Ayakları dolanarak şarkı mırıldanan Ravadöz'le biraz dans provası yaptı.

Bir ki üç, bir ki üç…

"Müzik olmalı! İşte şu gitarı çal biraz."

Örümcek gitar çalmayı denedi, ama çalgı çalmada kumaş dokumak kadar başarılı değildi.

"Vakit geldi! Gitmeliyim!"

"Henüz değil. Sen en son gireceksin salona."

"E, hep krallar önde gider, denmez mi? Ben de kraliçe olduğuma göre?"

"Belki, ama sana hayran kalmalarını istiyorsan salona en son girmelisin. O zaman herkes orada olur ve sen gerçek bir kraliçe edasıyla girişini yaparsın..."

Ravadöz, ayaklarıyla hayali bir giysi eteği tutuyor ve zarafetle yürüyormuş gibi yapıyordu. O çok tuhaftı...

"Ah, keşke bu akşamki sükseni ben de görebilsem!"

"Benimle gelsene... Senin de eğlenmeye ihtiyacın var. Bu tavan arası bir hapishane gibi..."

"Hayır, hayır! Gürültüden ve karmaşadan nefret ederim. Bu tavan arası benim masal şatomdur. Hem biliyorsun, çiçek kokusuna da dayanamam, salon mutlaka çiçeklerle süslenmiştir. Bunu düşünmek bile beni... ha... ha... hapşu!"

Bizim farecik için süslenme zamanı gelmişti. Düşlerinin giysisini başından geçirdi.

"Gerçekten, senin kadar güzel bir fare görmedim. Dön bakayım şöyle, şurası biraz sarkmış."

Ravadöz, dört nala, pardon sekiz nala indi döşemeye ve giysinin bu küçük kusurunu düzeltti.

"Sana şimdi bir çanta gerekiyor. Kullanışlı ve şık."

"Ah, buna zamanım yok! Çok geç kaldım!"

"Bunun çaresini biliyorum."

Örümcek ahşap bir sandıktan, incilerden yapılmış bir gece çantası çıkardı.

"Bu ne harika bir şey!" diye bağırdı farecik. "Sen beni şımartıyorsun!"

"Bak, bu tuvaletine çok uygun. Ona gece çantası derler."

"Gece çantası mı? El çantası için ne tuhaf bir isim!"

"Artık tamamsın! Benim tavan aramda senin daha fazla sürünmeni istemiyorum."

"Bizim tavan aramız." diye muzip bir ifadeyle düzeltti onu farecik.

"Bizim tavan aramız. Tamam, haydi git artık! Benden de selâm söyle Selera'ya!"

Büyük Balo

Bizim küçük fare balo salonuna girerken herkes susmuş, ona bakıyordu. Müzisyenler çalgılarını bırakmış; dans edenler şaşkın, gözleri kamaşmış gibi bakakalmışlardı. Sonra onu tanıdılar, etrafını çevirdiler. Biri onu kucakladı ve müzik yeniden başladı. Çiftler dansettiler... dansettiler...

"Seni tanıyamadım." dedi Frelüş onu dansa kaldıran fareye. "Peynir Festivalinde seni fark etmemiştim."

"Orada değildim ama, senin Kaşar Kraliçesi seçildiğini biliyorum."

Bunu söyledikten sonra erkek fare bizim fareciğe daha sıkı sarıldı.

Selera'nın bakışları onların üzerindeydi. Kızgın, öfkeli ve kavgaya hazır gibiydi.

Kavalyesinin omuzunun üzerinden kraliçemiz de Selera'ya bakıyor, kalbi yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Kızgın olduğunda ona daha da çekici geliyordu Selera.

Selera'yı biraz daha kıskandırmalıydı. Herkesin önünde iyice yaklaştı karşısındaki fareye.

Selera artık daha fazla dayanamazdı. Danseden çiftin yanına geldi. İki fare yüz yüzeydiler, yumruklarını sıktılar ve kavga başladı.

Kavga sona erdiğinde, Selera morarmış gözüyle sert sert bakarken, diğer fare de utanç içinde ayağını sürükleyerek uzaklaşıyordu. Bu hoş bir manzara değildi.

Bu şiddet gösterisine neden olan kraliçemiz sessizce ortalıktan sıvıştı. Ziyafet sona ermiş, balo başarısız olmuştu.

Farelerin çoğu geceyi erken bitirip çıktı. Birkaç fare de gecenin dedikodusunu yapmak için kaldı.

Kaşar Kraliçesi bir kez daha yapacağını yapmış, koketliğiyle ortalığı karıştırmıştı. Aslına bakarsanız, hepsi onun suçu değildi...

Selera, elinde sapı kopmuş inci çantayla pistin ortasında öylece duruyordu. Çantanın sahibi güzel farecik aceleyle ortadan kayboluvermişti.

Selera'da gözü olan küçük bir fare yaklaştı ve yumuşacık bir sesle:

"Buraya tek başıma geldim, şimdi kimse kalmadı. Eve yalnız gidemem. Karanlıktan korkuyorum..." dedi.

Selera ona doğru yürüdü. Akşam, hiç de düşündüğü gibi geçmemişti...

Kaşar Kraliçesi küçük fare ise kafasını yastığına gömmüş, ağlıyordu.

"Ağlama! Daha balolarda, tavan aralarında aşık olacağın bir sürü fareye rastlayacaksın. Birini kaybedersin ama on tane daha bulursun, derdi büyük annem." diye onu teselli etmeye çalıştı örümcek arkadaşı.

"Ama ben Selera'yı istiyorum."

"Belki, bir gün, çok sonra. Ben bunu senin falında gördüm. Şimdi, üstünü başını düzelt ve bir yolculuğa çık. Sana iyi gelecektir. Acını unutur, düşüncelerini değiştirirsin."

"Sen öyle san. Onu hiçbir zaman unutmayacağım."

"Onu unutmanı söyleyen kim? Bunu güzel bir anı olarak sakla. O sana yaşama isteği verecek. Haydi git, biraz hava al, moraline iyi gelecektir." dedi Ravadöz.

Yolculuk

Cebinde minicik bir peynir kırıntısı ve yüreğinde büyük bir cesaretle ülkesini terk etti Kaşar Kraliçesi. Aşk acısının yükünü taşıyordu ama Ravadöz'ün sevgi dolu öğütleri, öngörüsü, ona harika bir yaşamı olacağı inancı veriyordu.

Örümcek dostu, tavan arasında çatıdan süzülen titrek bir ışına bakarak görmüştü bizim fareciğin zafer yolunda ilerlediğini.

Kaşar Kraliçesi seçilerek taç giymişti. Sonrasını, bakalım göreceğiz...

Yol oldukça uzun ve kahramanımız zaman zaman dinlenmek için mola veriyor.

"Dünya ne kadar güzel!" diye yüksek sesle düşündü gezginimiz.

Tavan arasının derinliğinden gelen bir ses duyar gibi oldu birden:

"Henüz bir şey görmedin ki!"

Ağaçlar, ırmaklar, çayırlardan başka...

Birden, bir kirpi çıktı yoluna:

"Güzel şey, nereye gidiyorsun böyle?" diye sordu fareye.

"Şey... Bu seni ilgilendirmez..."

"Öyle ama, açlıktan ölüyorum!"

Aniden bir köpek belirdi ve kirpiyi avlayıverdi.

Ah! Tam zamanında!

"Şans benden yana. Her ne kadar acımasız olsa da..." diye düşündü fare.

Yoluna devam ederken, çimenlerin üzerine atılmış bir sporcu çantası fark etti. Bir grup genç bir topun peşinde koşuyorlardı. Futbolcu olmalıydılar. Bizim gezgin fare çantanın içini ziyaret edip küçük bir tur yapmayı düşündü. Belki de içinde ilginç bir şeyler bulabilirdi!

İşte bu harika bir keşif oldu!

Ekmek, sosis, kek ve ... çikolata. Ne şans!

Karnı doyunca, orada, kalın, kocaman bir kazağın arasında güzel bir uyku çekti.

İri yarı on iki genç antrenmanları bitince onları almaya gelen arabaya doluştular.

Çantadaki küçük fare arabanın sarsıntısıyla uyandı. O anda çantanın kilidi açıldı, bir el yiyecek bir şeyler arandı.

"Yiyecek bir şey kalmamış. Biri bana şaka yapmış olmalı." diye düşündü genç çocuk. Sonra, çantadaki kazağı çıkarıp giydi. Bu Jose'ydi. Arjantin'de doğmuştu ve şimdi Fransız takımında oynuyordu.

Fanfreluş, çantadaki bir cebe girmiş, öylece kımıldamadan duruyordu.

Kimse onu görmemişti. Böylesi daha iyiydi. Bir süre sonra araba hava alanında durdu ve hepsi uçağa bindiler. Sonra motorun gürültüsü duyuldu, araç sarsıldı ve uçak koskocaman bir kuş gibi yerden havalandı.

Bu olağanüstü bir şey! Ürkütücü ama, aynı zamanda, harika!

"Umarım bir gün, ülkemi, Ravadöz'ü ve Selera'yı yeniden görebilirim..." diye düşündü minik faremiz, bu serüvene atılmaktan biraz pişman gibiydi.

Çok geç artık Bayan Kraliçe!

Kaçak Yolcu

Futbolcu Jose yorgundu, hemen uyudu. Hızla yola koyulan uçakta arkadaşları gürültü çıkararak şakalaşıyorlardı. Hostesler soğuk içecekler, kahve ve şekerleme dağıtıyorlardı.

Genç oyuncular oynadıkları maçın tartışmasını yapıyor, önceki maçı kazandıkları için mutlu görünüyorlardı.

Jose'nin arkadaşı çantayı aradı. "Belki içinde yiyecek bir şeyler bulurum." umuduyla çantayı ters çevirince içindekiler yere döküldü: spor giysiler, özel kâğıtlar ve... küçük bir fare pilot kabinine doğru fırladı. Hostes şaşkınlıkla yerinden sıçradı ve bagaj raflarına asılarak deli gibi bağırmaya başladı. Herkes yerlerde sürünerek, koltukların altındaki küçük fareyi aramaya koyuldu.

"Çantamda bir bomba taşıdığımı bilmiyordum!" dedi Jose bu kargaşaya bakarak, şaşkındı. "Çantamdakileri yiyen oymuş demek."

Gençlerden biri hostesi sakinleştirdi ve küçük farenin ondan daha çok korkmuş olabileceğini söyledi. Ama, hostesin titremesi geçmemişti.

Farecik ise nereye saklanabileceğini bilemiyordu. Çünkü, uçağın içinde bu oldukça zordu.

Onu unutmalarını beklemeye karar verdi.

Bu sırada hostes, görevi gereği, merkeze olanları bildirmeye karar vermişti.

"Uçağa bir kaçak girmiş." dedi telsizle.

Pilot uçağın kumandasını bırakamazdı, çünkü, fırtınalı bir bölgeden geçiyorlardı ve uçak bir erik ağacı gibi eğilip bükülüyordu. Bütün yolcuların midesi bulanmıştı, sadece Jose sakindi. Herkes yerine dönmüş, kemerini bağlamıştı.

Arkadaşımızın neden olduğu panikten sonra endişeli bir sessizlik çöktü uçağa.

Farecik koltukların altından sürünerek çıkmayı denedi ve kokusundan tanıdığı Jose'nin yakınına geldi.

"Bana yardım edecek biri varsa o da bu çocuktur." diye düşündü bizim kaçak yolcu. Dost birini kokusundan hemen tanıyabilirdi. Çünkü, koku duyusu çok gelişmişti.

Bir Suçlu

Genç çocuk birden, avucunda sıcak ve yumuşak bir şey hissetti.

"Sen de kimsin?"

Frelüş büzüldü.

"Ben de seni tanımayı çok istiyordum. Dikkat et, seni görebilirler." diye aceleyle ekledi çocuk.

Oh! Biraz rahatlamıştı. Koku alma duyusu onu yanıltmamıştı.

"Senin adın ne?"

"Frelüş. Ama istersen Kaşar Kraliçesi de diyebilirsin."

"Kaşar Kraliçesi demeyi tercih ederim, bu daha havalı ve ben de peynire bayılırım ve küçük farelere..."

"Nasıl? Onları yer misin?"

"Hayır, korkma! Fareleri yemem, her çocuk gibi sadece severim onları."

Küçük fare onu pek anlayamamıştı ama kafasını yormadı.

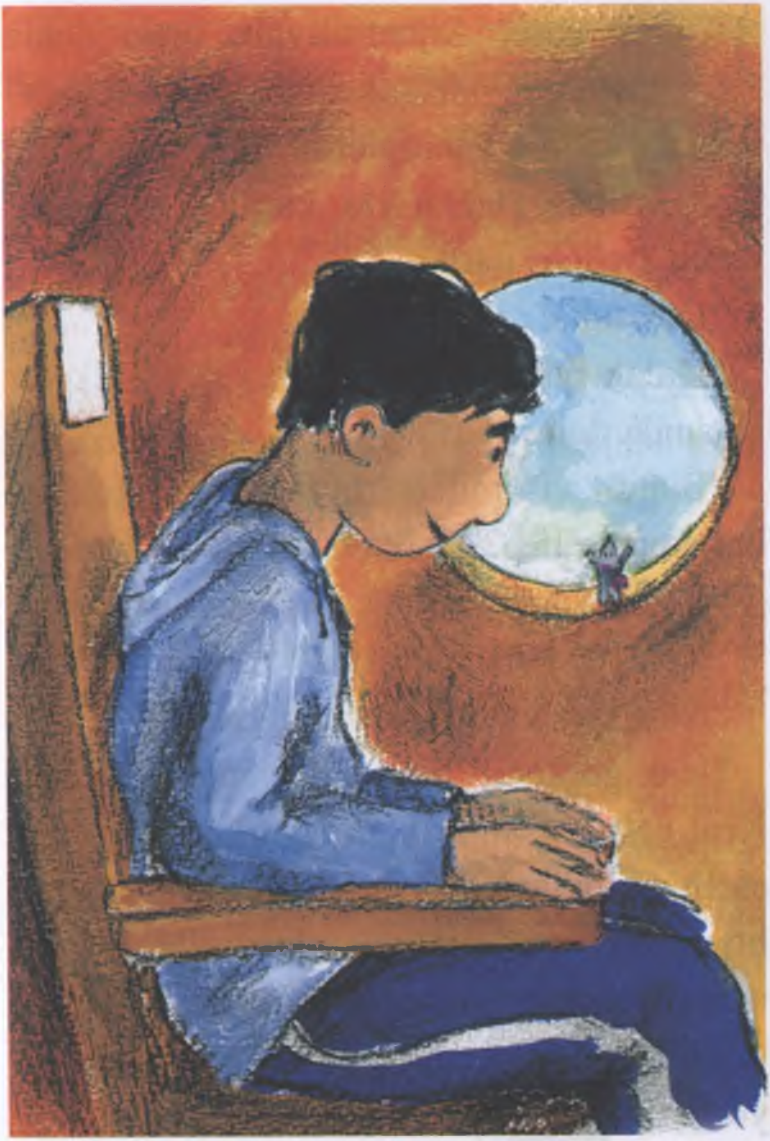
"Şu bulutlara bak. Ne kadar güzeller!"

Uçağın penceresinden, futbolun kralı, dünyaya, peynirlerin kraliçesini takdim ediyordu.

Daha sonra gökyüzü aydınlandı ve çok uzaklardan deniz göründü. Bir avize gibi pırıl pırıl parlıyordu.

İkisi de çok mutlu görünüyorlardı. Farecik, sıcak ve büyük bir avuç içine kurulmuştu. Düşlerindeki gibi okşuyordu biri. Sonra çocuk ona bir sürü soru sordu, o da anlattı, anlattı...

"Ya sen?" diye sordu, sıra ona gelince. "Adın nedir?"

"Adım Jose. Arjantinliyim; orası deniz aşırı, kocaman bir ülkedir. Atalarım Norveç'ten gelmiş Vikinglerdir. Biliyor musun, Norveç buz dağlarıyla kaplıdır ve gece gündüz güneş parlar."

"Çok tuhaf..."

"Onlar, büyük okyanusları aşarak ülkeler arasında dolaşırlardı."

"Bunun için mi sen ta uzaklara, ufuklara bakıyorsun hep?"

"Belki. Saklan şimdi, inişe geçiyoruz."

"Nereye saklanabilirim?"

"Ne soruyorsun! Çantama gir, haydi!"

Uçak görkemli bir şekilde inerken Kaşar Kraliçesi insanların hayvanlardan daha akıllı olduklarını düşündü. Böylesine ağır, büyük bir çelik yığınını kuş gibi havada uçurdukları; böyle güzel bir şeyi icat edip ürettikleri için, onun hayranlığını hak ediyorlardı!

Futbolcular uçağı terk ettiler. Omuzlarında çantaları, dudaklarında gülümseme ile piste indiklerinde hava alanı polisi onları bekliyordu.

"Bize havada karışıklığa neden olan bir kaçak yolcu bildirildi. İçinizde suçlu biri var mı?" diye sordular.

Gençler gülmeye başladılar ve Jose'nin ellerinden tutarak kaçak yolcuyu açıklar gibi:

"İşte aradığınız suçlu beyler! Ekibin ve bizim hayatımızı tehlikeye attığı için onu tutuklayın! Çünkü, bu yolcunun kuşkulu görünüşü yüzünden hostesin çığlıkları ve atmosferik nedenlerden korkunç anlar yaşadık."

O zaman polisler, kollarını, süpürge sopası gibi uzatarak sertçe çıkışı gösterdiler:

"Çıkın gidin!"

Çünkü, düzeni korumakla görevli olanlarla alay edilmez.

Londra

Londra ne kadar güzel bir kent!

Ama kraliçemizin biraz keyfi kaçmıştı. Soldan akan trafik tehlike oluşturuyordu. Öyle görünüyor ki, yalnızca kaldırımdan gidebilirdi. Kentin merkezinde insanlar kollarında şemsiyeleri, hayvanlarını gezdiriyorlar, fabrika bacası gibi kocaman şapka taşıyorlardı kafalarında.

Gençlerse, tersine, çok ilginç, pembe ya da oranj saçlı, palyaço gibi giyinmişlerdi.

Londra, kocaman bir sirk çadırına benziyordu, sanki herkesin bir gösterisi vardı. Bu çok tuhaftı!

Sporcular bir lokantaya girdiler. Yemekler de bir tuhaftı burada. Örneğin, biftekleri ayakkabı tabanındaki kösele gibi bir şeydi. Onu güzel göstermek için üzerini şekerli bir sosla kaplamışlar. Lezzetli olduğunu söylemek pek mümkün değil. Doğrusu, iğrenç bir şey.

Ancak, aç olduğunda yenilebilir. Bizim fare de bu çeşit yiyeceklere alışıktı, deri ise zaten bildiği bir şeydi... Üstelik yolculuk iştahını açmıştı, her ne kadar tadından hoşlanmasa da.

Kahramanımızın şaşırdığı bir şey daha vardı. Bu da konuştukları dildi.

"Fareler buradaki insanları anlamak için ne yapıyorlar?" diye kendi kendine sordu endişeyle. "Burada uzun süre kalacaksak yabancı dil öğrenmek gerekecek, en azından çok gerekli bazı sözcükleri."

Böylece azar azar İngilizce öğrenmeye başladı. Önce anlamları ve söylenişleri aynı sözcükleri öğrendi:

Futbol, spor, mersi!

"İşte İngilizce konuşuyorum! Çok kolay oldu!"

Ama, sonraki sözcükler biraz karmaşıktı: Peynir: *cheese*, çiz diye; ekmek: bread, *bred* diye; kedi: cat, *ket* diye okunuyordu.

"Ah, ben bunu hiç başaramayacağım!"

Ah! Kaşar Kraliçesi, peynirlerin kraliçesi! Kafan gravyer peyniri gibi delik deşik; o boşlukları bilgilerle doldurman gerek...

Alçak Gönüllü ve Soylu

Maçın oynanacağı gün geldi. Jose, pek mutlu görünmüyor. Maçı düşündüğü besbelli. Kraliçemiz ise sakin görünüyor. Jose'nin sahada gezinişini izliyor saygılı bir sessizlikle ve o sevimli kafasından neler geçirdiğini anlamaya çalışıyor.

"Ataları gibi, rakiplerini ezmek için tüm gücüyle saldıracak mı?..."

Hayır! Jose bir sanatçı; Ravadöz gibi ince ince çalışıyor. Yenmek için oynamayı seviyor kuşkusuz, ama kaliteli bir gösteri için çaba harcıyor, bu apaçık.

Ülkelerinin rengini taşıyan formalarını giymiş sporcular sahaya girdiler. Kaşar Kraliçesinin sanki kalbi sıkışıyordu.

"İnşallah bir yaralanma olmaz!"

Birden milli marşları söylemeye başladılar. Bütün seyirciler ayağa kalkmış, saygıyla dinliyorlardı. Farecik de küçük kuyruğunu dikleştirmişti.

Ve harika bir şey! İngiltere Kraliçesi de işte orada! O da Jose'nin oyununu izlemeye gelmiş!

"İşte ben de buradayım!" diye düşündü farecik. "Tüm peynirlerin kraliçesi, beyaz peynir, keçi peyniri, tulum peyniri, kaşar peyniri ve unuttuğum tüm diğer peynirlerin... Beni de dikkate almalı, beni de selâmlamalılar!"

Dikkati çekmek için bir çıkış yapmaya karar verdi. Bütün dünyanın saygı gösterdiği kraliçeyi de yakından görmek istiyordu.

Kraliyet tribününe ulaşınca, İngiltere Kraliçesi Elizabet'in önüne dikildi. Kraliçe bir an irkildi, daha sonra soğukkanlılığını koruyarak sordu:

"Kiminle tanışıyorum?"

"Bendeniz Kaşar Kraliçesi Frelüş!"

Bu unvan kraliçeyi etkilemişti fakat yanında oturan kadın yardımcıları eteklerini savurarak çığlık çığlığa kaçışmaya başladılar. Fotoğrafçılar da bu ilginç anı kaçırmamak için fotoğraf makinelerine sarıldılar. Bu fırsatı kaçırmak istemezlerdi!

Kraliçe Elizabet, çilekler ve gelinciklerle süslü güzel şapkasının altında mutlulukla gülümsüyordu.

Gerçekten unvanına lâyık biriydi o!

"Pekâlâ Kaşar Kraliçesi, sevimli yüzünüz beni etkiledi. İsterseniz maçı birlikte izleyelim."

Böylece, kraliçemiz, kraliyet tribününü, İngiltere kraliçesiyle paylaştı. Asalet ve ün alçak gönüllü olmayı gerektirir, değil mi?

Maskot

İki kraliçe, iki arkadaş gibi gülüyorlar. Ancak bizim kraliçemiz bazı kurallara saygı göstermiyordu. Çünkü, Kraliçe Elizabet'le nasıl konuşması gerektiğini bilmiyordu. Ancak, küçük farenin bu cesareti kraliçeyi eğlendiriyordu.

Saray mensuplarının bütün gün eğilip onu selâmlamalarından yorulmuştu. Bu arada İngiliz oyuncular da gözlerini toptan ayırmış onlara bakıyorlardı. Üstelik çok da kötü, acemice oynuyorlardı.

Jose ise harikalar yaratıyordu!

Kaşar Kraliçesi seyircileri oyalamaya çalışıyor, İngiliz oyuncular da durmadan onun tarafına dönüp duruyorlardı. Böyle giderse maçı kaybedeceklerdi. Ah, bir çarpışma oldu. Hakem düdük çaldı, ara verildi.

Maç yeniden başladı, bu kez, İngiliz takımı peşpeşe üç atak yaptı. Sanki şansları dönmüş gibiydi. Jose'nin dizi kötü yaralanmıştı ve onlar için durum hiç de iyi görünmüyordu.

Bu sırada, kraliçemiz, Kraliçe Elizabet'e bir reverans yaparak yere atladı, sahaya girdi. İngiliz oyuncular şaşırdılar ve topu bıraktılar...

Farecik maskaralıklar yapıyor, hoplayıp zıplıyordu. İngiliz futbolcular onun numaralarına gülüyor, onu yakalamaya çalışıyorlardı.

Tam bu sırada, diğer takım bu fırsattan yararlanmış, oyunu kendi lehine çevirmeyi başarmıştı. Sonunda İngilizler yenildiler. Jose'nin takımı Kaşar Kraliçesinin sayesinde oyunu kazanmıştı, onu takımın maskotu yaptılar. Herkes coştu! Kraliçe de zafer işareti yapıyordu.

Stadı terk etmeden kendisini sarayına davet eden Kraliçe Elizabet'i selâmladı. Elizabet: "Beni görmeye gelin, birlikte çay içeriz." dedi.

Kaşar Kraliçesi memnun olmuştu ama çaydan pek hoşlanmıyordu.

"Keşke Ravadöz ve dostlarım beni görebilseler! Belki de Ravadöz, sihirli gücü sayesinde maçı izlemiş olabilir..."

Jose de çok mutluydu. Küçük dostunu, maskotunu arıyordu. "İkimiz iyi bir ekibiz!" dedi kocaman bir gülüşle.

O da Selera kadar güzel!

Eve Dönüş

Küçük fare, tam gece yarısı, tavan arasına ulaşabildi.

"Bu güzel anıyı hiç unutmayacağım." diye düşündü çevresindeki örümcek ağlarına bakarken. "Ama Ravadöz nerelerde?"

İşte orada, fareciğin sevdiği eski, tozlu şapkanın içinde uyuyordu. Hapşırdı.

"Hapşu! Hapşu! İşte dönmüşsün! Seni gördüğüme ne kadar sevindim! Haydi anlat! Yaşadıklarını anlatsana!"

Ve bizim ünlü gezginimiz Jose'yi, maçları anlattı...

Ravadöz birkaç ünlü oyuncuyu da görüp görmediğini sordu.

"Hayır! Onları görmedim ama İngiltere Kraliçesini gördüm!"

"Bu harika! Nasıl biri o? Biliyorsun ben hep seninle ilgili şeyleri önceden görürdüm, ama galiba öngörüm azaldı..."

"İkimiz sohbet ettik. O bana kendime ait bir sarayımın olması gerektiğini söyledi. Gerçekten de tavan arası benim gibi bir kraliçeye yakışmıyor. Kendime uygun bir yerim olmalı. Bugünden itibaren unvanıma uygun bir yer aramaya başlayacağım."

"Peki ya tacın? Bir kraliçe taçsız olmaz!"

"Kuşkusuz öyle, onu düşünmemiştim."

O zaman Ravadöz, küçük dostunu büyük düşlerinden uyandırdı:

"Uyan Frelüş! Kraliçelik artık bitti! Senin unvanının bir önemi kalmadı. Sen küçücük

bir fareden başka bir şey değilsin. Yarın yılın Peynir Festivali yapılacak ve yeni bir kraliçe seçilecek."

"Peki ben ne olacağım? Artık beni Kaşar Kraliçesi diye çağırmayacaklar mı?"

"Hayır, bitti artık. Senin bir günlük kraliçeliğin kaldı. Selera'yı elde etmek için bundan yararlan. Hem biraz eğlenmeye ihtiyacın var."

Farecik hayal kırıklığı içindeydi. Pembe bulutlar üzerinde uçarken, bir kraliçe gibi alkışlanıyor ve saygı görüyorken, sert bir şekilde yere düşmüştü!

"Zavallı küçük maskot! Hayat bir düş değildir!" diye mırıldandı örümcek.

"O zaman her şey boşuna, çünkü gerçek, bir bardak çay kadar tatsız!"

Kraliçe Mimolet

"Ah! Frelüş, sen misin? Ne kadar değişmişsin?"

Karşısındaki Selera'ydı. Ona sevgiyle bakıyordu.

"Demek beni hâla seviyor." diye düşündü farecik, şaşırmıştı.

"Sen de değişmişsin." dedi.

"Değişsem de yine fareyim. Sen de fare Frelüş'sün, bu değişmez."

"Bununla birlikte, ben Kaşar Kraliçesi oldum!"

"Kaşar Kraliçesi gülmek, eğlenmek için verilen bir unvandan başka bir şey değildir. Sen başında bir taçla doğmadın ki."

"Ne yazık ki öyle! Ama popüler olmak hoş bir şey!"

"Anlaşılan senin başını döndürmüş. İstersen seni Kaşar Kraliçesi diye çağırmaya devam edebilirim. Çünkü, sen her zaman benim için öyle kalacaksın."

"Gerçekten mi? Söz veriyor musun?"

"Kaşar ülkesinin faresi Selera olarak söz veriyorum. Ancak, sana bir şey itiraf etmeliyim, ben yolda gördüğüm, onun ne olduğunu bilmeden kaşar peyniri tekerleğini yuvarlamama yardım eden fare Frelüş'ü tercih ederim."

"O zaman cahil, aptal küçük bir fareydim."

"Sen doğal, kibar ve bugünkü kadar güzeldin."

"Peki, seni memnun etmek için ne yapmamı istersin?"

"Peynir Festivalinde yanımda ol. Kraliçe seçimini görmek istiyorum."

"Yeni Kaşar Kraliçesi!" diye kederle içini çekti, kalbi parçalanan kraliçemiz.

"Hayır! Bundan sonra Kaşar Kraliçesi unvanının verilmemesini isteyeceğim. Son kraliçe sen olacaksın."

"Yani bu unvan sadece bana mı ait olacak?"

"Evet. O sana benim düğün armağanım olsun! Kimse bu unvanı senden daha iyi taşıyamaz!"

"Ah Selera, seni çok seviyorum! Sen farelerin en iyisi, en kibarı, en güzeli, en..."

"Jose kadar mı?"

"Demek Ravadöz anlattı sana?"

"Hayır! Ravadöz'ün ağzı sıkıdır, ama gazeteciler öyle değildir."

"Nasıl? Gazeteler benden mi bahsetti?"

"Gazeteler, televizyonlar..."

"Ama bu harika bir şey!"

"Asıl senin sirk numaraların harika!" dedi kızgın bir tavırla Selera.

"Yine başlama lütfen. Kıskançlığı bırak ve buna dayanamayacaksan Kaşar Kraliçesini unut!"

"Evet, unutalım gitsin. Haydi gel, dans edelim!"

Bütün dostları oradaydı. Selera ile kavga eden fare de Selera'nın elini sıktı. Barışmış oldular. Aslında yanındaki Mimolet'le mutlu görünüyorlardı.

Falbala, Frimuset, Balayet ve diğer arkadaşları bıyıklarına bulaştırarak çeşitli peynirlerin tadına bakmaya başlamışlardı bile.

"Burada İngiltere'den daha iyi yiyecekler var!" dedi Frelüş.

"Haydi artık evimize dönelim." dedi Selera.

"Evimize mi?" diye şaşkınlıkla sordu farecik.

"Evet. Bir aile olarak yerleşebileceğimiz çok güzel bir tavan arası buldum."

"Harika! Ama, ya Ravadöz? Artık onu göremeyecek miyim?"

"Onu sık sık davet ederiz. Yeni evimizi o dekore edebilir."

Kraliçe seçimi başladı. Herkes Mimolet'i aday gösteriyordu. Farecikler teker teker jürinin önünden geçtiler. Sonra jüri başkanı açıklama yaptı:

"Bütün adayların arasından, güzel ve sempatik fare Mimolet, yılın Peynir Kraliçesi seçilmiştir!"

Selera onu ve arkadaşı fareyi kutladı. Frelüş de gülümseyerek bağırdı:

"Yaşasın Kraliçe Mimolet!"

